

«τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.» Καὶ (Εὐαγγ. κατὰ Ματθ. κεφ. ΚΔ' ἐδ. 21—22 καὶ 29—31). «Ἔσται γὰρ τότε θλίψις μεγάλη, οἷα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου ἕως τοῦ νῦν, οὐδ' οὐ μὴ γένηται. . . . Εὐθέως δὲ μετὰ τὴν θλίψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, ὃ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς, καὶ οἱ ἀστέρες πεσοῦνται ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται. Καὶ τότε φανήσεται «τὸ σημεῖον τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ οὐρανῷ» καὶ τότε κόψονται «πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς».

Καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ Καθολικῇ ἐπιστολῇ τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (κεφ. Γ' ἐδ. 7 καὶ ἐφεξῆς). «Οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ «τεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἐν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία. . . . **Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου** ὡς κλέπτῃς ἐν «νυκτί, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ριζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. . . . Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ (τοῦ Κυρίου) προσδοκῶμεν».

Ἄν ὁ Κάμillos Φλαμμαριὼν συμπεραίνῃ, ὁ Σωτὴρ ἀξιωματικῶς ἀποφαίνεται, ὁ ἀπόστολος Πέτρος σαφῶς διατυποῖ καὶ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος ἀναγράφει ἐν τῇ Ἀποκαλύψει. «Καὶ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινὴν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθεν».

Χρ. Σαμαρταΐδης.

ΚΡΗΤΙΚΑΙ ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

ΕΞ ΑΝΕΚΔΟΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΗΣ

«Παροιμίαι ἐστὶ παλαιᾶς φιλοσοφίας
«ἐγκατάλειμμα περισωθέν».

Ἀριστοτέλης.

1. — Ὁ Ἄγουςτος ἐπάτησεν,
ἢ ἄκρα τοῦ χειμῶνα.
2. — Ὁ ἀνάλατος ἐσιάχτηκε
καὶ ὁ ἄρμυρὸς ἐδάρθηκε.

3. — Ὁ βρεμμένος βροχὴ δὲ φοβᾶται.
 4. — Ὁ γαῖδαρος ἂν τοῦ ῥταιζαν,
 ἔδειρε τὸ σῶμαρι.
 « Ὑφάντου πταίσαντος,
 αὐλήτης αἰκίζεται ».
 5. — Ὁ Γενάρης κι' ἂν γενναῖ
 τοῦ καλοκαιριοῦ μηνᾶ
 6. — Ὁ γέρως κ' ἂν ἀντρεύγεται
 στὸ ρίζωμα¹ κοντεύγεται.
 7. — Ὁ γέρως κ' ἂν ἐγέρασε κ' ἄλλαξε τὸ μαλλί του,
 μηδὲ τὴ γνώμη τ' ἄλλαξε μηδὲ τὴν κεφαλὴ του.
 « Ὁ λύκος τὴν τρίχα, οὐ τὴν γνώμην ἀλλάττει ».
 « Τὸ ἔθος ἔθει ἐκκρούεται, ἡ δὲ φύσις οὐδενὶ ἐκκρούεται ».
 8. — Ὁ γέρω κάτης ἔλειψε
 κ' οἱ ποντικοὶ ῥαλέψαν.
 9. — Ὁ γέρως κ' ὁ ξενητεμένος καυκοῦνται.
 10. — Ὁ ῥλήγορος κλέφτης μπαστίζει² τὸν νοικοκύρη.
 11. — Ὁ γυιὸς γαμπρὸς δὲ γίνεται
 κ' ἡ νύφη θυγατέρα.
 12. — Ὁ δὲ θέλεις γίνεται
 θέλεις το καὶ δὲ γίνεται.
 13. — Ὁ διάολος ἀπὸ τὰ καλοδουλεμένα πέρνει τὰ μισά, κ'
 ἀπὸ τὰ κακοδουλεμένα δροσιὰ³ δὲν ἀφίνει.
 14. — Ὁ διάολος ἔχει πολλὰ πόδια.
 15. — Ὁ ῥδικὸς⁴ ῥμπορεῖ νὰ ῥπῃ,
 μὰ δὲν ῥμπορεῖ ν' ἀκούσῃ.
 16. — Ὁ ῥβραῖος σὰν φτωχιάνη
 τὰ παληὰ ντεφτέρια⁵ πιάνει.
 17. — Ὁ Θεὸς κατὰ τὰ ροῦχα μοιράζει καὶ τὴν κρυότη.
 18. — Ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ
 ἄλλὰ δὲν ἄλησμονεῖ
 « Ζεὺς κατεῖδε χθόνιος εἰς τὰς διφθέρας ».

Γ. Ι. Καλαῖσάκης.

¹ ῥνωφέρεια.

² Μπασμάκ. λ. τουρκ. = πατῶ, καταλαμβάνω ἐξ ἐφόδου, ποιῶ ἔρευναν κατ' οἶκον.

³ Οὐδέν.

⁴ Συγγενής.

⁵ Δεφτέρη. λ. ῥραβ. = κατάλογος, κατάστιχον.